

Winterconcert Big Swing Band

Een vocale indruk van het winterconcert 2012

Vooreerst enkele woorden van dank. Dit jaar concerteerden we voor de zoveelste keer in Porgy and Bess te Terneuzen, met ankervrouw Maya, vaste klankman Kees, onze vaste klankman Olaf, en de steeds vertrouwder klinkende akoestiek. Bedankt allen van Porgy. Ook veel volk daar, en niet allemaal bekenden. Alle dank aan het talrijk opgekomen publiek. Onze secretaris Bernard had uitstekend zijn promotiewerk gedaan.

Om 20 uur stipt zwaaide ik nog even naar mijn broertje in het publiek .. ik had wat solo's te doen en er moest toch iemand als eerste applaudisseren... en weg waren wij met OH! van Ernie Wilkens. Het was het enige nummer dat we niet op CD vonden en het was eraan te horen. Een leuke jazzgroove, intervallen die de beboppers doen vergeten, spetterende kopers en nog veel meer. Weg waren de restanten van broodje kaas en ham van tussen de tanden, ons subtiel in de maag gespriet door André, onze voorzitter en nestor. We waren clean voor het concert en moesten het nu doen met Spa blauw. Maar goed ook. Ik herinner me andere momenten met door hoppe verrijkte spa blauw, memorabel voor de muzikanten maar minder voor het publiek. Wim (tb) en Frankie (ts) mochten als solisten de spits afbijten. We speelden OH – zO bescheiden als we zijn - beter dan het origineel. Het valt toch niet te controleren. Spa blauw dus. Het volgende nummer was er één van Jerry van Rooyen. Gospel Waltz, in 'den goeden ouwen tijd' nog gespeeld door o.a. Jerry's broer Ack, werd nu met verve gebracht door Walter (as), Frankie (ts) en Kurt (flh). Het had Jacky 'Blood, Sweat and Tears' gekost om het orkest door de vele tempowisselingen en capriolen van arrangeur en solisten te loodsen, maar het nummer stond er en het publiek kreeg rust. Maar niet voor lang. Met Donut King van Nick Capoci, een nummer dat we eerder speelden met gastsolist Frederik Heirman, en Hard Sock Dance van Quincy Jones (te beluisteren op de schitterende cd 'The Quintessence') werd niet de gospel- maar de pletwals bovengehaald. Solisten Thomas (tb), Kurt (tp) en Huybrecht (dms) haalden in Donut King hun toeters en bekkens boven en Kris (p) en Alexander (gt) wetten hun snaren in Hard Sock Dance. Het was voor Alexander trouwens nodig, want hij stond er in het volgende nummer alleen voor. Jacky gaf het publiek daarvoor een Engelse term mee, maar achteraan konden we die - ondanks Jacky's microfoon - moeilijk verstaan. Tussendoor, Jacky heeft dit jaar niet gesoleerd. Zou er wat aan de hand zijn? Here's That Rainy Day – ik hoor het Tonnie Krijger nog spelen – werd gebracht door Alexander (gt), onze Benjamin en zoon van Frankie (ts). Een ballad is nooit eenvoudig, maar Alexander deed het prachtig. Op de laatste rij waren we al volop in 'zen' en Sail Away van Tom Harrell zat naar ons mening op dezelfde golfengete, maar dit was buiten Franky en Alexander gerekend. Tom Harrell, die ik twee jaar geleden samen met het Jazz Orkest van het Concertgebouw in Porgy and Bess zag zou een tevreden man zijn geweest. Nadien terug een rustig nummer van Bert Joris: Walkin Tiptoe. Nu zonder Bert en Tom, maar wel met Kris (p) en Kurt (tp). Walkin Tiptoe, een nummer met tal van finesses werd door Big Swing Band met de nodige nuances gebracht. Stil spelen, het was lang niet ons ding, maar in Walkin Tiptoe konden we soms een muis horen lopen. En dan was het tijd aan onze solist Jonas Cole. Hoe kan het eerste deel beter afgesloten worden met drie gekende popnummers, geschreven door toparrangeurs voor een topzanger Paul Anka en gebracht door een Belgisch zanger die het bijna schopte tot 'Idool'. Eye of the Tiger, Hello en Wonderwall, vakkundig van bindteksten voorzien door Jonas, passeerden de revue. De pauze nadien was welgekomen.

Nadat onze mond- en kinspieren waren gemasseerd konden we van start gaan met het tweede deel. Do Your Thing van Lennie Niehaus – onze warmblazer bij uitstek – werd vakkundig

van solo's voorzien door Koenraad (tb) en Kris (p). Wie aan Polen denkt ziet niet meteen een warm oord voor zich, maar met Blues for Poland stond het zweten ons nader dan het rillen. Edwin deed met zijn baritonsax wat hij moest doen en David (tp) stond voor zijn maidentest, die hij met brio doorstond. The flight of the Foo Birds, een nogal energiek nummer van Neal Hefti liet weer wat oude bekenden aan het woord: Walter (as), Franky (ts) en Kurt (tp). We hadden het nummer ook al eerder gebracht, en het zou routine kunnen wezen, maar het blijft opletten geblazen. Daarna kwam Walter (as) aan de beurt met Morning Dance, de gekende Spyro Gyra klassieker. Net voor de generale repetitie had de ritmesectie er nog hard aan gezwoegd, maar het nummer stond er. Walter (as) speelde het thema. Kurt featteerde wat op flugelhorn. En walter trok alle registers open in de finale. Oef. Toen was het de beurt aan onze vier zangers. Er zijn zo van die grappen zoals "Een kwartet bestaat uit drie musici en een zanger" of wat is erger dan een jazzorkest met een zanger... één met een zanger en en zangeres". Big Swing Band kreeg er op zijn winterconcert maar liefst twee zangers en twee zangeressen bij: Jonas Cole, Sonny Vande Putte, Astrid Creve en Katleen Van den Bossche, allen uit het Gentse of daarrond (Waasland ed). Het moet daar naast Klokke Roeland nogal klinken, maar goed .. veel zang dus ... en ook 4 vocalisten met een stevig closed harmony programma On a clear day (featuring Franky), Samba Sin Palabras (featuring Kris en David), Can't believe That Your in Love with Me (featuring Franky) en de hulde door Bernard (ook een vorm van vocaal entertainment) van André. Wij vonden het goed. Het publiek vond het goed. ... Met het bisnummer Get Me to the Church konden we met zijn allen naar de kerk voor onze laatste Spa blauw.